SENTINELA

ANUL IV, Nr. 16
18 Aprilie 1943

GAZETA OSTĂȘEASCĂ A NAȚIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — București
TELEFON: 3.96.62

Soarele victoriei pe cerul primăvăratic de Florii

După ce ostașii noștri au înfruntat viscolele iernii, după ce au ținut piept cu vitejie atacurilor turbate ale bolșevicilor, iată, primăvara a venit și odată cu ea soarele victoriei încălzește inimile și înalță avântul.

Cerul din Dumineca Floriilor se deschide ca o luminoasă vestire. Binecuvântarea Domnului Hristos se revarsă asupra ostașilor Crucii, îmbărbătându-i pe drumul gloriei și al victoriei definitive.

În zadar păgânii s'au svârcolit toată iarna ca să ne răpună. Primăvara a venit cu soarele ei aducător de nădejdi, cu marea ofensivă a aliaților, care va aduce nimicirea hoardelor roșii și victoria definitivă a ostașilor Crucii.

Numai astfel patria noastră poate scăpa de amenințarea călăilor roșii, pângăritori de biserici și prădători de pământuri.

„SENTINELA“

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

INTREVEDEREA DINTRE MAREŞALUL ROMÂNIEI ŞI FUEHRERUL GERMANIEI

In ziua de 12 Aprilie Fuehrerul a primit pe Conducătorul Statului Român pentru o intrevedere de două zile.

Convorbirile privitoare la situaţia politică generală şi la lupta comună contra bolşevismului, s'au desfăşurat în spiritul prieteniei germano-române şi în sensul comunităţii de luptă neclintite de care sunt pătrunse naţiunile aliate prin Pactul Tripartit.

Fuehrerul, precum şi Conducătorul de Stat Român, şi-au confirmat hotărirea de a continua fără şovăire, prin mobilizarea tuturor forţelor, lupta împotriva inamicilor Europei, până când va fi câştigat fără compromisuri victoria definitivă. Cot la cot cu popoarele Puterilor Axei, poporul român va duce acest războiu până la victoria finală, creând, prin această contribuţie istorică la eliberarea Europei, baza şi chezăşia pentru viitorul naţiunii româneşti.

Camaraderia de arme ostăşească, care şi-a găsit expresia prin acordarea a numeroase foarte înalte decoraţii pentru bravură ofiţerilor români şi germani încercaţi printr'o acţiune comună, s'a manifestat din nou cu prilejul conversaţiilor Mareşalului cu personalităţile militare germane prezente, ca şi cu prilejul reuniunii ofiţerilor de Stat Major germani şi români.

Această intrevedere este a 8-a intâlnire dintre Fuehrer şi Mareşalul Antonescu.

Ultima intâlnire a avut loc acum trei luni, în zilele de 10 şi 11 Ianuarie 1943, la Inaltul Cartier General al Fuehrerului.

Vin Floriile cu soare!

Ca un strigăt de veselie aruncat primăverii, ca un chiot de bucurie înălţat spre văzduhul românesc, aşa răsună frumoasele versuri care ne vestesc venirea „Floriilor":

„Primăvara 'ncântătoare
Scoate aburi pe câmpii
Lumea-i toată 'n sărbătoare
Câmpu-i plin de ciocârlii
Vin Floriile cu soare,
Şi soarele cu Florii!".

După îngheţul iernii, aş dori, dragi ostaşi, ca vorbele acestea care închid în degetare de aur toată nădejdea primăverii, să vă pătrundă adânc în suflet, să vă înalţe cugetele către lumina cea Dumnezeească, aşa cum s'au înălţat inimile creştinilor când l-au primit pe Hristos în Ierusalim.

Ne găsim la o mare răspântie a veacului, împreună cu toate popoarele lumii. Din încleştarea de astăzi vor ieşi biruitoare numai acele naţiuni care au încrederea nestrămutată în legea creştină, în dragostea de Patrie şi în tăria nesdruncinată a luptei pentru adevăr şi dreptate.

Poporul românesc, tânăr şi viguros, a dat destule dovezi de eroism şi credinţă, meritând cu prisosinţă numele de paznic neadormit la poarta Europei răsăritene.

Iată, a venit Dumineca luminoasă a Floriilor, după o iarnă bântuită de viscole şi înfruntări năprasnice cu hoardele roşii. S'au sbătut bolşevicii ca de ceasul morţii băgând în foc ultimele rezerve de oameni, ca să câştige lupta cu orice preţ. Ei ştiau că venirea primăverii însemnă moartea lor şi izbânda noastră.

Şi primăvara a venit şi nici noi, nici aliaţii noştri, n'am fost înfrânţi. Ne găsim tot la mii de kilometri în inima Rusiei, luptând pentru nimicirea unităţilor sovietice, aruncate fără cruţare în foc.

Acolo, unde lupta a fost mai crâncenă, trupele româneşti au adus contribuţia cea mai însemnată, alături de camarazii germani, meritând pe drept laudele ce ni se aduc de către popoarele „Axei".

In soarele acestei primăveri, Naţiunea Română poate privi cu fruntea sus, cu toată nădejdea în împlinirea drepturilor noastre, căci ne-am făcut pe deplin datoria, aşa cum am învăţat din moşi, strămoşi.

Cu aceste gânduri, primim noi astăzi sărbătoarea Floriilor, neclintiţi la datorie, strânşi uniţi în jurul Regelui şi Mareşalului, gata pentru noi jertfe, noi biruinţi.

Sufletul ne este împăcat, pentrucă nu am râvnit la bunul străin, nu am batjocorit biserici şi n'am omorît oameni nevinovaţi.

Ne-am eliberat doar fraţii din ghiara bolşevică şi ne-am spălat umilinţa pe care am suferit-o fără vină.

Chipul Mântuitorului ne-a fost mângâiere în restrişte, ne-a fost îndemn şi steag de izbândă în lupte.

Avem cu noi întreaga Lui binecuvântare, pentrucă luptăm pentru Crucea pe care a sfinţit-o cu sângele lui, pentrucă de partea noastră este adevărul şi dreptatea.

Sărbătoarea primăverii ne găseşte neclintiţi la datorie, cu mâna încleştată pe armă, cu ochii aţintiţi către Soarele Răsare, unde pândeşte duşmanul de veacuri. Cu cât îl vom alunga mai departe, în stepele sălbatece, cu atât ţara noastră va avea liniştea mai asigurată.

Aliaţii noştri pregătesc marea ofensivă care va aduce nimicirea păgânilor şi salvarea Europei de primejdia moscovită.

Impreună cu ei ne vom face eroic datoria, luptând până la distrugerea completă a bolşevismului, până la victoria finală.

I. VALERIAN

Soldat român...

Soldat român, cu suflet viteaz şi neînvins,
De veacuri aperi ţara şi sfintele-i altare.
In inima ta, focul credinţei e nestins,
Drapururi stând de pază la vechile hotare.
Mereu, cu simţământul înalt al datoriei
Şi-al dragostei de ţara lăsată de străbuni,
Tu porţi, adânc, în suflet, icoana României
Şi nu te înspăimântă, nici neguri, nici furtuni.
Când Patria iubită, cu glasu-i sfânt te cheamă,
S'o aperi de puhoiul duşman, năvălitor,
Tu te avânţi în luptă, senin şi fără teamă,
Cu Dumnezeu în cuget, mereu biruitor.
Soldat român, cu suflet viteaz şi neînvins,
Cu braţ de fier purtându-ţi stindardul strămoşesc,
In candela credinţei, lumină ai aprins,
Să stea de veghe pentru tot neamul românesc.

DIMITRIE ALBOTA

Muguraşii Lic. Militar „ŞTEFAN CEL MARE" DIN CERNĂUŢI

Societatea „Muguraşii" a elevilor Liceului militar din Cernăuţi, organizată şi condusă dintr'un neînfrânt entuziasm al tinereţii, ani de-a-rândul a închegat într'un ales buchet de eforturi pe toţi acei elevi ai liceului, care au simţit în ei chemarea marilor idealuri. Echipele de Muguraşi, care au muncit cu entuziasm într'o caldă armonie şi într'un spirit de asiduă şi voluntară activitate, dela elevul din clasa I-a şi până la elevul plutonier din clasa VIII-a, au creat la acest liceu o sănătoasă atmosferă în care s'au pregătit şi se pregătesc mereu viitorii comandanţi ai ostaşilor noştri.

Astăzi, Muguraşii mai mari, care au ieşit din rândul elevilor de liceu militar şi-şi conduc plutoanele de eroi departe în Răsărit, în lupta crâncenă contra satanei, care ameninţă biserica, neamul şi civilizaţia, înţeleg să fie şi în marea bătălie aceeaşi avântaţi şi mari animatori şi îndrumători de suflete în spre culmile însorite ale vieţii Patriei noastre scumpe. Serii după serii de ofiţeri, foşti Muguraşi, ştiu să ducă cu ei întreaga mândrie a şcolii lor, iar prin aceasta să mulţumească ţării pentru întreaga grije ce le-a purtat-o. Scrisorile lor, din mijlocul luptelor, constitue un crez naţional. „Muguraşii sunt la înălţime; se bat ca leii. Ei ştiu că jertfa lor este pentru Dumnezeu şi ţară"; „Muguraşii de altădată ai Cernăuţului, botezaţi în sânge, înfloresc astăzi în spre marea victorie şi dreptate românească". „Noi, Muguraşii, suntem cei mai fericiţi, că ne-a fost dat, ca din trupul nostru să curgă sânge pentru eliberarea acelui Cernăuţi, cuib aşezat între munţi", leagănul copilăriei şi formării noastre. Acum, departe în Răsărit, simţim cum sburăm în spre marea dreptate a Românismului". Şi aşa mereu îşi scriu acei bravi elevi „Muguraşi", care astăzi sunt chemaţi la ridirea României de mâine prin cele mai grele şi sfinte jertfe.

Lupta lor, ca aceea a tuturor Românilor, a întregului neam, este lupta existenţii noastre, precum şi a dreptului de a avea un cuvânt în Europa cea nouă, întemeiată pe libertate şi dreptate. Şi dreptatea aceasta nu se realizează prin calcule egoiste şi apucături hrăpareţe, ci prin elanurile creştineşti ale inimii omeneşti. „Dreptatea începe în inimi şi cuprinde tot, deschizând pieptul. E mişcarea de aripi a fiinţei. Cine nu ştie ce-i dreptatea nu-şi cunoaşte sborul". Muguraşi, noi ştim ce înseamnă dreptatea neamului nostru. Inainte, în sbor, spre aceastä sfântă şi mare dreptate: Ţara întreagă, în hotarele ei.

Lt.-colonel N. VLĂDULESCU

Chemarea D-lui Mareșal Antonescu

către agricultori și săteni

Agricultori și săteni dragi.

Din nou îmi îndrept gândul de credință și sfatul meu de muncă spre voi.

Neamul nostru trece prin ceasuri grele.

Niciodată pământul strămoșesc n'a fost mai primejduit, niciodată vetrele părinților și brazda copiilor voștri n'au fost mai amenințate decât azi.

Deaceea trebue să ne unim fapta de vitejie cu brațul de muncă, fiindcă numai astfel Neamul nostru va putea birui.

Săteni:

Ați ascultat anul trecut chemarea și sfatul administrației și v'ați făcut datoria muncind pământul cu toate greutățile pe care le-a adus războiul, înzecind ogorul vostru și ameliorând hrana Țării. Patria vă este recunoscătoare. Răsăritul de primăvară care începe, ne poruncește să plecăm din nou la muncă și din nou să rodim brazdele noastre. Toți trebue să umpleți pământul Țării de brațele voastre muncitoare, să însămânțați și să îngrijiți ogorul, plivindu-l și prășindu-l la vreme. Munca aceasta pe care v'o cer, nu este numai hrana voastră și a copiilor voștri, este rodul Neamului întreg și al soldaților care vă apără pământul.

Deaceea încingând frățește pământul Țării și al tuturor celor care lipsesc de lângă brazdă pentru a-și face datoria de ostaș, slujindu-l cu munca, cu uneltele și grija voastră, voi asigurați drepturile Neamului, belșugul și viitorul copiilor voștri.

Noi vom continua să vă sprijinim strădania, dându-vă unelte și ajutându-vă cu care și vite pentru a face la vreme muncile pământului.

Românce, mă îndrept spre inimile voastre de mame și de soții, pentru ca să vă cer și vouă să vă înfrățiți în munca ogorului cu bătrânii și copiii, prin grija pe care trebue s'o dați gospodăriilor voastre și numai pentru cei plecați la luptă. Împliniți-vă datoria, înlocuind brațele bărbătești care s'au dăruit hotarului Țării. Numai așa vom zidi România de mâine;

Numai așa veți trăi în pace, cinste și belșug.

ANTONESCU
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului

RIDICAREA AGRICULTURII NOASTRE

Cu prilejul solemnității distribuirii premiilor naționale agricole pe 1942, d-l profesor Mihai Antonescu, președintele Consiliului, a rostit o documentată cuvântare în legătură cu situația noastră agricolă și cu ceea ce s'a făcut, în ultimii doi ani de zile, pentru ridicarea ei.

In lumina datelor și cifrelor, ce nu înșeală niciodată, d-l președinte al Consiliului a arătat unele greșeli săvârșite în trecut, ce au împiedecat buna desvoltare a țării noastre.

D-l prim-ministru a formulat observațiile și constatările sale, întemeiate pe adevăruri, pentru ca, în lumina greșelilor făcute altădată, să se poată lua cât mai bune măsuri de îndreptare.

D-l profesor Antonescu a stăruit asupra nevoii de a face din agricultură, mai ales în grelele împrejurări de azi, un adevărat cult, care să se confunde cu însuși cultul pământului nostru strămoșesc.

Popor agricol, prin excelență, noi trebue să considerăm agricultura ca o pioasă datorie.

Muncind pământul, cu aceeași energie cu care am știut totdeauna săl apărăm cu sabia, vom asigura temelia morală și organizarea sănătoasă a vieții românești și mai ales pe aceea a clasei țărănești, baza însăși a neamului nostru.

D-l prim-ministru a învederat, apoi, luminos tot ceea ce Mareșalul și guvernul au făcut pentru agricultură: îmbunătățirea condițiilor de însămânțare; procurarea de unelte agricole și acordarea de importante credite agricultorilor.

Toate aceste măsuri au dus la sporirea producției și la ridicarea agriculturii și economiei noastre naționale.

Totalul importului de mașini, față de trecut, apare considerabil: dela 2.650 de tractoare, câte erau mai înainte, la opt mii, câte sunt azi în funcțiune.

Aceasta explică și progresele făcute, fapt ce se desprinde limpede din expunerea d-lui prim-ministru, care a tras concluzii extrem de interesante, comparând producția marei și micii proprietăți, cum și a proprietății mijlocii.

„Problema Neamului românesc în acest ceas — a spus primul-ministru — *nu este o problemă de expropriere și de nouă împărțire a pământurilor, ci este o problemă de organizare a producției și de îmbogățire a țăranului prin organizarea unor condițiuni de muncă mai bune și dublarea sau triplarea inventarului agricol care să-i îndoiască producția și deci pământul de azi".*

Și, apoi, în legătură cu aceasta, următoarea prețioasă constatare:

„Dacă unim învățămintele pe care ni le dau primele socoteli, cu celelalte, constatăm că la marea proprietate, problema de producție este o problemă de brațe și de muncă, iar la mica proprietate este o problemă de unelte.

Din aceste două probleme trebue să facem una singură, care este problema Neamului Românesc: Infrățirea marei proprietăți cu mica proprietate și muncitorul de pământ prin organizarea în comun a producției prin societăți de capital și de muncă, sporind inventarul cu banii marei proprietăți, punându-l și în folosința micei proprietăți și unindu-l cu munca țăranului, pentru a împărți între toți câștigul.

Iată soluția economiei agrare românești".

Problema agricolă e privită, în lumina acestor date, sub toate înfățișările de ordin moral, național și social.

Ziua familiei ostașului

In războiul acesta, în care ostașul nostru se jertfește pentru Cruce și pentru dreptatea românească, cei rămași acasă trebue să înțeleagă, că au datorii multe, cărora trebue să le facă față fără șovăire.

Datoria cea mai mare este aceea față de ostașii noștri, pentru care mai ales trebue să muncim ca să le trimitem tot ce poate asigura victoria: arme, hrană și îmbrăcăminte. Trebue să muncim mai mult decât înainte, pentru a ajuta pe cei în lipsă și a strânge rodul muncii celor plecați pe front.

Datoria pe care o avem față de ostași, ne cere, însă, să ne gândim cu dragoste și cu grijă, atât la ostașul din tranșee, cât și la familia sa, la greutățile care o apasă, în lipsa brațului voinic, a celui plecat pe front. Este aceasta, în primul rând, o datorie creștinească și mai ales, o dovadă de conștiință națională, căci este bine să se ajute cei lipsiți, dar este o datorie națională să ajutăm pe cei pe care ostașul i-a lăsat acasă.

Pătruns de acest gând, Consiliul de Patronaj cheamă Țara la 18 Aprilie, de Duminica Floriilor, să dea pentru familiile ostașilor de pe front tot ce se poate da din prisosul inimii de român, pentru ca să alinăm greutățile vieții familiilor celor plecați la datorie.

Mai ales în pragul sărbătorilor Sfintelor Paști, acest apel trebue să aibă un ecou deosebit de puternic, când este creștinește și românește, ca fiecare familie de ostaș să petreacă în mai puține lipsuri și să se bucure, simțind că inima întregii Națiuni bate alăturea de ostașii ce înfruntă năvala hoardelor bolșevice.

„Ziua familiei ostașului" să fie deci, pentru noi, un nou și fericit prilej de afirmare a solidarității românești.

Ajutorul nostru frățesc va merge de Paști, acolo unde trebue și va alina multe și grele suferinți.

ROMÂNUL

Pe ghemul vremilor ce s'afundară,
Sortit să dapene printre popoare
Brâu sidefat de flori nemuritoare,
Pe văi de vis, — sub coama unghiulară,

Peste genuni, în slăvi amețitoare, —
Românu-a 'nfipt în brazda milenară
Stindardul sfintei dragoste de țară,
Ca vijeliile să nu-l doboare.

Ani mulți, ani grei, ani de dureri amare,
Atâția corbi r'au săgetat seninul,
Intre pământ și cer, din zare 'n zare;

Dar n'au putut să 'ntunece destinul
Și n'au să poată azi — și niciodată —
S'atingă bolta-i aureolată.

I. I. ALEXANDRESCU

Vitejii dela Novorosisk

Din isprăvile vânătorilor de munte români

Când auzim sau povestim despre faptele de vitejie petrecute la poalele Caucazului, atunci trebue să ne amintim despre camarazii noştri români, care, umăr la umăr, alături de soldaţii germani şi într'un spirit de camaraderie în cel mai curat înţeles al cuvântului, înfruntă năvala şi toate blestemăţiile neînchipuite ale bolşevicilor. Românii au luat o parte însemnată în războiul de aici prin marea unitate venită odată cu primele incursiuni în Caucaz. Incă din toamnă ei s'au instalat în prima linie. In lunile ce au urmat a fost o oarecare linişte. Zilnic s'au tras focuri de armă. Totuşi s'a putut folosi timpul într'atât încât au putut fi făcute pregătirile de iarnă. S'au clădit cazemate şi adăposturi, tranşee şi chiar s'au făcut camuflări acolo unde a fost nevoie. In timpul acesta s'a făcut diferite sondări pe teren şi prin detaşamentele de recunoaştere au căutat să se lămurească asupra situaţiei duşmanului. Cu aruncătoare de grenade, cuiburi de mitraliere şi tunuri puternice în jurul lor, Vânătorii de Munte aveau simţimântul siguranţe. Astfel puteau să prevină eventualitatea oricărui atac duşman.

Dar spre sfârşitul lunii Ianuarie au început să se simtă oarecare schimbări în acest sector. Primele posturi de observaţie puteau asculta în timpul nopţii anumite mişcări. Aceasta era o dovadă că inamicul pregătea ceva în sector. Foarte deseori puteau fi auzite de cealaltă parte, cu o zi sau două înainte de atac, anumite sgomote. Se distribuia soldaţilor bolşevici multă votcă oridecâte ori erau înainte de atac. Şi nu odată li s'a întâmplat vânătorilor români ca după o astfel de noapte să vadă pe bolşevici ţinându-se la braţ beţi turtă, când atacau, în primele ore ale dimineţii.

Şi în ziua aceea, după anumite semne, părea că se pregăteşte ceva. Se ştia că de câteva zile bolşevicii urmăreau să pătrundă în sectorul nostru. Toate prevederile batalionului român au fost îndreptate la aripa stângă a Diviziei, în partea unde duşmanul se pregătea să atace.

In faţa celor două cote din faţa românilor se întindea dela Răsărit spre Sud-Vest o vale. Dacă bolşevicii ar ataca, ei ar fi nevoiţi să treacă prin această vale. De câteva zile trupele române stăteau în stare de alarmă. Fiecare ostaş trebuia să se găsească la postul său, căci zilnic, dacă nu chiar din oră în oră, se aud pocnituri în valea acoperită cu tufişuri, pocnituri ce provin dela crengile uscate peste care treceau bolşevicii.

Trecuseră două zile de când se dăduse ordinul de alarmă. Nesiguranţa aceasta în care trăiau oamenii, când vedeau apărând uniformele colorate ale bolşevicilor, ori auzeau pocnind crengile prin crâng, ţineau încordaţi chiar nervii soldaţilor încercaţi în lupte.

Incet se scursese a treia noapte de când se dăduse alarma, din vârful cotelor şi până pe văi. Soseau zorile dimineţii. Se zăreau crengile tufişului. Pe piscul acoperit de zăpadă dinspre dreapta se vedeau primele licăriri de lumină atât de clare în aceste dimineţi de iarnă. Şi în deosebi cerul avea o nuanţă de un albastru atât de frumos cum nu l-au văzut nici vânătorii de munte germani şi nici cei români în ţărilor lor. Dar, în aceste clipe de trăire sub stare de alarmă nimeni nu mai avea timpul să-şi umple inima şi să-şi desfete privirea cu frumuseţile naturii. In fine, în acest ceas fatal a izbucnit deodată focul pregătitor al artileriei bolşevice. Ceea ce se putea bănui era că duşmanul atacă în acest sector al românilor. Au apărut primii bolşevicii pe vale. Dar vânătorii români erau pregătiţi. Ei i-au lăsat pe bolşevici să se apropie până la bătaia bună a puştii. Atunci au tras cu armele în rândurile alcătuite din bolşevicii ce înaintau la braţ. Primul rând a fost doborît înfundându-se în zăpadă. Apărea altă masă de uniforme printre crengile crângului. Dar vânătorii noştri trăgeau cu asalt. Artileria română şi germană trăgeau şi ele. Loviturile obuzelor făceau goluri în rândurile duşmanului. Cu toate acestea ei se scurgeau neîncetat.

Aruncătoarele de grenade au intrat în funcţiune. Pierderile bolşevicilor erau îngrozitoare. Dar, tot mai îndârjit, ei căutară să intre cu orice preţ peste poziţiile române. Aşa s'a scurs câteva ore. Prin apărarea eroică a vânătorilor de munte români atacul bolşevic a fost respins. Nenumăraţi bolşevici zăceau în faţa poziţiilor româneşti.

In seara aceleiaşi zile ei încercară un nou atac, de data asta însă cu tancurile. Şi astfel reuşiră să atingă linia principală de luptă română pe o lungime de 200 m.

Lupta ţinu trei zile încheiate pentru a sparge poziţia în adâncime, lupte dârze au avut loc, căci duşmanul vroia cu orice preţ să păstreze şi să lărgească spărtura. Românii apărară fiecare metru de pământ şi nu lăsară pe duşman să pătrundă. Atunci veniră în ajutorul bravilor vânători români, tunuri de asalt şi infanterişti şi aruncară pe ruşi îndărăt pe poziţiile lor. 14 tancuri bolşevice rămaseră distruse lângă cadavrele oamenilor lor.

PAUL NIEDERREITER
Reporter de războiu

Vitejia românească înfrânge debarcarea ruşilor la Novorosisk

Suntem la Iusnaja-Orezeica, un sat de pescari la ţărmul Mării Negre, lângă Novorsisk. In faţa satului şi mai la stânga pe litoral este instalată cazemata sublocot. Cojan, cu misiune de apărare de coastă.

Ziua de Miercuri 3 Februarie trecuse calmă; seara la fel. Dar aproape de miezul nopţii o bubuitură de tun spintecă văzduhul. Nu mult după aceasta, zeci de stele căzătoare încep să fulguiască deasupra satului, aruncând în noapte şiraguri de mărgele. Undeva pe sus se aude un zumzet de motor. Peste tot proiectorul nostru brăzdează firmamentul. O ploaie de rachete se aprinde deasupra noastră. Pe o întindere de câţiva kilometri se face lumină ca ziua. In faţă pe mare, la vreo 700 de metri se zăresc 3 vase de războiu ruseşti.

După toate semnele, ruşii încearcă o debarcare.

Cu mâna strânsă mai nervos pe armă, stăm în aşteptare ca nişte arcuri încordate. Printre rachete şi trasoare încep să vină cu droaia proiectilele adevărate. Limbi de foc ies din mare, ruşii trag cu toată artileria de bord. Bateriile noastre de coastă răspund. Intreg sectorul este sub tirul artileriei ruseşti din larg. Ghiulele de tun ne frământă. Firele telefonice sunt rupte, nu ma avem legătură decât cu punctul de sprijin din dreapta: bateria de coastă a sublocot. german L. Fritz.

La o vreme, rachetele luminoase s'au stins şi întreg litoralul s'a scufundat iar în besnă şi tăcere. Nu se aude decât svâcnitul sbuciumat al sângelui, ce aleargă neastâmpărat prin vine. Apoi, o rachetă trasă în faţa plotonului din dreapta, descoperă într'o fulgerare de lumină un vas inamic care s'a apropiat la 100 metri de noi. Ruşii..., aşteptăm cu răsuflarea tăiată. In clipa de supremă încordare, comanda sublocot. Cojan răsună ca un trăsnet: — Foc!

Toată lumea trage. In timp ce mitralierele noastre biciuesc năprasnic marea, salvele bateriilor de coastă şi proiectilele brandturilor de 120 au încadrat vasul. Deodată, din mijlocul vasului lovit în plin, într'un bubuit fantastic, isbucneşte o mare de flăcări. A sărit în aer muniţia împreună cu încărcătura de ostaşi ruşi destinaţi să forţeze debarcarea. Pe jumătate arşi şi carbonizaţi, urlând de groază, înebuniţi şi seceraţi de gloanţele noastre, au fost înghiţiţi de valurile înfuriate ale mării.

Fără să avem o clipă de răgaz, zărim în această lumină improvizată alte două vase de războiu care se apropie de ţărm. Imediat armele noastre automate le-au ţintuit cu un foc ucigător. Ruşii trag în noi de pe bord cu mitralierele şi tunuri. Cu orice preţ, vor să sfarme cazemata sublocot. Cojan care îi flanchează şi să distrugă proiectorul care prinde în sabia lui de lumină toate mişcările soldaţilor ce debarcă. Se văd bine cum sar pe ţărm.

Un clocot de furie ucigătoare a început să ne furnice prin vine. Armele noastre trag din ce în ce mai vijelios, în trepidaţia lor par a fi prins vieaţă şi înţelegere. Incăerarea a ajuns la paroxism. Intreg ţărmul este mistuit de foc şi pară. Deodată se îndreaptă vertiginos spre noi ale două vase. Nu mai putem flanca spre dreapta pe cei care au început să debarce. Intreg focul nostru este concentrat asupra noilor sosiţi. In momentul când şi aceste vase au atins plaja, sunt două torţe vii ce luminează epopeea nopţii.

Cu pierderi cumplite, vrăjmaşul a izbutit să debarce... Focul armelor automate, explozia proiectilelor de tun şi brandt care se trag din ambele părţi, sgomotul sinistru al tancurilor ruseşti care au început să iasă la ţărm, lupta de grenade care se da în dreapta noastră, urletele şi vaetele ce se aud, dau — în lumina gălbuie a vaselor ce ard — impresia unui sfârşit de lume.

Judecând după salba de flăcări ce străfulgeră întunericul din larg şi după densitatea proiectilelor de tun ce se varsă asupra noastră, vasele bolşevice trebue să fie neobişnuit de multe. Dincolo de pârâu, pe dreapta, focul nostru devine mai rar şi în cele din urmă tace. Sublocotenentul german dela bateria de acolo care a fost lovită în plin, este mort.

Zrrr... Zrrr... se aude clar uruitul sinistru al şenilelor dela tancurile ruse care înaintează dincolo de pârâu. Ruşii stropesc în jurul lor o pânză de foc. După fulgerările proiectilelor trasoare, ne dăm perfect de bine seama unde am ajuns.

Insă în noaptea aceasta nu mai e vorba de o simplă încercare de debarcare oarecare. Efortul care se deslănţuie în jurul nostru, — o mână de oameni, — învederează atenţia precisă a bolşevicilor de a recuceri Novorosiskul. Dacă ar reuşi şi apoi ar ajunge la Anapa, — regiunea Kubanului ar cădea între două focuri ruseşti.

La acest gând, încleştarea cu moartea ce ne ameninţă devine mai dârză. Nu mai este suficient să ţinem piept faţă de cei ce continuă să ne atace de pe mare. Ca electrizaţi luăm front şi faţă de pârâu, pentru a cădea în flancul ruşilor ce înaintează. In acest moment critic, căpitanul Dabija deschide focul dinspre sat şi armele noastre îi bat fără cruţare din două părţi. Muniţia este puţină. Tragem cu băgare de seamă. Focul nostru dârz a început să-i strângă într'un cleşte ucigător...

Ah, ce lungă este noaptea în Rusia, şi mai ales aceasta.

In sfârşit, se face ziuă. Dimineaţa de 4 Februarie răsare peste o mare plină cu vase de războiu ruseşti, dintre care foarte multe fumegă şi sunt pe punctul de a dispare în valuri. Pe ţărm două tancuri distruse, nenumărate pete de sânge ce înroşesc zăpada şi o mulţime de cadavre ruseşti.

S.

ROMÂNII ÎN LUPTĂ

Se târăsc, voi, pe brânci,
Prin hârtoape, printre stânci.

Se strecoară pe furiş
Prin oricare ascunziş.

Năvălesc ca nişte lei
Doborînd pe cei mişei.

Şi duc steagul tricolor
Spre 'nălţări de viitor.

Sold. N. A. MARAC

Eroul Căpitan Savopol Justin din Cavalerie

Ofițer de elită, dispunând de un adevărat caracter, de o deosebită pricepere, voință și putere de muncă, însușiri pentru care și-a câștigat întotdeauna toată aprecierea șefilor lui, căpitan Savopol Justin reușește, după repetate stăruințe, să plece dela Direcția Fortificațiilor, unde a fost ținut să lucreze peste doi ani, spre a putea merge pe front.

Om de onoare, căpitan Savopol Justin nu putea admite ca în timp ce camarazii lui, cu sacrificiul vieții lor, înfruntă pe cel mai mare și mai periculos dușman al țării și al credinței noastre, el să stea la serviciu de birou, oricât de însemnate i-ar fi fost atribuțiile în această calitate.

L-am întâlnit la 25 Martie 1942 la Odesa. Era în drum spre front, fericit că în sfârșit i s'a dat satisfacția de a-și lua în primire și a-și conduce escadronul la izbândă.

Cele ce au urmat le transcriu din propunerea la „Mihai Viteazu":

1. Mergând în linia I și de multe ori trăgând personal, infiltra în soldați avântul de a merge înainte prin ploaia de gloanțe, conducând cu elan și pricepere și contribuind la cucerirea, curățirea și stăpânirea orașului Sslawianskaja.

2. In atacul dela Nord de Cuban a avut de cucerit satul Makowsky, puternic apărat de forțe mult superioare.

Prin exemple personale, mergând în primele rânduri, stimulând pe cei ce înaintau și mângâind pe cei căzuți, a cucerit satul și a asvârlit peste Cuban trupele rusești.

Stând cu postul de comandă în prima linie, a respins, timp de 3 zile, patru contraatacuri inamice. Sub ploaia de gloanțe, personal a contribuit la scufundarea a două șalupe blindate rusești care aprovizionau cu muniție trupele.

3. In atacul dela Nowe și cucerirea cotei 164, prin măsurile luate, a ajuns primul în sectorul lui. Ajuns pe contrapantă și neavând încă poziția organizată, cu sânge rece și mult tact a respins, cu pierderi mari, contraatacul inamic.

4. In ziua de 2 Septemvrie 1942, cu grupul de comandă, a distrus și capturat grupul rusesc care a atacat mașina și a omorît pe col. Carp, fiind primul care a dat ajutoare muribunzilor.

In atacul de urmărire către cota 497,9, având misiunea de a executa un atac de învăluire contra stângei inamice, deși prin pădure și greu de orientat, cade exact în flancul și spatele inamicului, reușind să-l pună pe fugă și capturându-i arme antitanc, două mașini, căruțe și munițiuni.

5 La Pikatilnski Dostirenia la 4 km și jumătate de restul reg., a reușit să curețe pădurea, să atace satul și să prindă 24 prizonieri și armament automat.

6. La Mischako, după oprirea contraatacului rusesc, a înlocuit două escadroane ce luptase până atunci, respingând pe timpul nopții incursiunile inamice, iar în zorii zilei pornind la atac, prin exemplul personal și prin elan a împins atacul până la cazematele de lângă malul mării, capturând prizonieri și material de războiu.

Deși oprit pe o poziție nefavorabilă 200 m de trupele rusești, a respins primele două contraatacuri date de inamic în timpul nopții.

In al treilea contraatac dat cu forțe mult superioare, inamicul reușind să progreseze în aripa dreaptă a sectorului, amenințând din flanc și spate restul frontului, deplasându-se la plotonul ce-i rămăsese încă pe poziție, personal a condus prin ploaia de gloanțe, șrapnele și proectile, schimbarea frontului acelui ploton, reușind să oprească contraatacul rusesc.

In zorii zilei următoare, deși în luptă de două zile cu numeroase atacuri și contraatacuri, a condus escadronul la noul atac, respingând inamicul până la mare, cucerind și curățind cazematele în care se mai găseau încă răzleți cu arme și pistoale automate.

A atacat și curățat satul Alexina și Slambat, ajungând până la liziera S. W. Noworosisk.

Schimbat cu întreaga unitate în altă zonă de luptă din stepa calmucă, continuă să lupte cu același spirit de sacrificiu până în a doua jumătate a lunei Noemvrie 1942, când a venit în permisie să-și revadă scumpa lui mamă, familia, prietenii și cunoscuții.

La întoarcerea pe front, îmbolnăvindu-se pe drum, este ținut cu mare greutate două zile de medicii unui spital.

Deși nu era complet restabilit, pleacă mai departe spre a ajunge cât mai curând la camarazii lui ce se găseau în luptele cele mai grele, împreună cu iubiții lui ostași.

Pornind la atac în ziua de 27 Decemvrie, în fruntea escadronului, este lovit mortal de un proectil.

Căpitanul Savopol Justin a înscris cu adevărat pagini de glorie în istoria neamului, dând cele mai frumoase exemple de purtare ostășească.

ING. I. BĂRĂSCU

Carte poștală

Slova mea, măi Gheorghe-al tatii,
Vrere-aș să te afle zdravăn,
Drept și tare ca stejarul
Cel crescut din lutul reavăn.
Oricât greu de-ar fi să vină
Peste tine să te'ndoaie,
Tu ca el să stai, băiete,
Prin furtuni cu vânt și ploaie.

De-i vedea în față focul,
Ca de iad să nu ai teamă,
Ne rugăm noi pentru tine,
Să te aibă Domnu'n seamă.
Că tu lupți pentru dreptate,
Pentru glia strămoșească,
Lupți să scapi de păgânime
Sfânta lege creștinească.
Lege'n care toți strămoșii:
Voevozi, boieri, țărani,
Viețuiră și-adormiră'n
Nesfârșitul șir de ani.

Iată ăsta-i gândul care
M'a muncit vreo săptămână
De-am fost nevoit măi Gheorghe,
Să iau astăzi pana'n mână
Tu citește cu răbdare
Slova asta ce ți-o scriu
Și-mi urmează'ntocmai sfatu
Mândru că te am de fiu.

Cap. t. r. GRIGORE ȘTIRBU

Ostașii români la Novorosisk

CAPITANUL NOSTRU

O știm cu toți că era titlul ce se decerna unei căpitănii de călăreți, acum câteva secole, când acei falnici oameni, jumătate aventurieri și jumătate ostași, acopereau sub ropotul copitelor și învăluiau în nouri de praf întinderile nesfârșite ale stepelor.

De data aceasta nu este cazul să mai evoc trecutul glorios, ci să împărtășesc cititorilor din țară, vieața de luptă și muncă a unui autentic comandant de escadron din „grupul vânătorilor călări", căpitanul, de care poate unii ați mai auzit, *Ion Tobă*, supranumit de dușmani, după cum i-a rămas numele și printre prieteni, „Hatmanul".

Este în persoana acestui ofițer, originar din Focșani, întruchipată întreaga flacără a dragostei de țară pe care a insuflat-o soldaților săi, majoritatea lor din regiunea Târnavelor și care a făcut, cum au fost și alte zeci și sute de exemple, ca renumele „Corpului de munte", să se înscrie cu litere nepieritoare în cartea de aur a veșniciei românești. Prin noblețea lor de călăreți de rasă, această mână de eroi au format grupul de cercetare al unei divizii de vânători de munte dela începutul războiului sfânt, începând cu trecerea Prutului și terminând în Crimeea, unde însă misiunea lor nu s'a sfârșit decât după ce au stârpit ultimele resturi ale partizanilor, care atacau ca bandiții de codru liniile de comunicații și jefuiau însăși populația locală.

Stârpirea lor de prin văgăunile munților este o adevărată acțiune eroică ce poate constitui subiectul unei întregi serii de romane, al căror spirit ar fi așa de aventuros, încât mulți cititori ar crede că nu poate fi vorba decât de fapte ireale și în orice caz exagerate.

In câteva luni a încetat să existe și această problemă și odată cu liniștea instaurată, unitatea s'a organizat într'un punct obligat, de trecere, a cărui importanță domină întreaga rețea de comunicații a Crimeei, vieața ei însăși: dacă inamicul ar reuși să treacă peste corpurile reci, însă cu mâna încleștată pe armă ale bravilor călăreți.

I-am văzut pe acești oameni în repauz, o liniște care simțeai că nu avea decât un caracter de provizorat, după cum nici ei nu s'ar fi complăcut altfel.

După ce s'au stabilit definitiv în regiunea afectată pentru pază, în câtva timp au organizat pozițiile defensive, dând toată importanța cuvenită celor două poduri de cale ferată și șoselei ce șerpuește pe istmul strâmt și udat de ambele părți de valurile mării.

Mitralierele grele bine camuflate și gata oricând să deschidă un foc ucigător bine nutrit, tunuri a. c. de proveniență germană și a căror mânuire a fost repede și perfect învățată de voinicii ostași care la ei acasă nu manevrau decât coarnele plugului, formează o rețea de foc prin care nu poate trece niciun bolșevic, fie că ar debarca prin surprindere, fie că ar veni pe calea aerului, sau chiar protejat de blindajul gros însă fără vieață al tankurilor.

Totul este pus la punct ca mașinăria unui ceasornic elvețian. O informație a unui punct de observație transmisă la centru, de unde cu iuțeala undelor va fi prinsă la locul primejduit, va deslănțui întregul dispozitiv de apărare.

Mai mult încă, cu camionete capturate s'a organizat unități purtate, ce se vor putea deplasa în caz de nevoie la locul primejdiei. Astăzi însă e sărbătoare și liniște, așa că autocamioanele vor servi ca mijloc de transport pentru ostașii ce au fost invitați la o nuntă în împrejurimi. Aci am avut impresia că oamenii s'au săturat de bine și de confort, căci colhozul care îi adăpostește este astfel amenajat încât îți face impresia că ești la P. S.-ul unui regiment de cavalerie din țară. Grajduri încăpătoare, dormitoare luminoase și călduroase, bucătării igienice, baie, nimic nu le lipsește. Hatmanul locuește la postul său de comandă, unde ofițerii au organizat un cazinou cu tot ce le trebue ca să treacă timpul mai ușor, însă gata oricând să lase distracțiile și să pună mâna pe arme, ca sub comanda bravului lor șef să respingă și să nimicească dușmanul ce ar putea amenința culorile pavilionului ce stă zi și noapte arborat pe o înălțime dominantă și care flutură vesel și încrezător în destinele lui, sub suflul înghețat al mări.

Plot. t. r. BRĂTESCU DAN

Spre Răsărit

Luptăm departe în răsărit
Imbujorând cu sânge glia,
Căci de acolo ne-au venit
Durerea, plânsul și robia.

De-acolo au venit pustiul
Și uraganul contra crucii,
Acolo pregătesc sicriul
Cei înfrățiți cu politrucii.

Pământul nostru unde trag
Ca la coliba lor străbunii,
Pământul nostru bun și drag
Să-l are zilnic căpcăunii?...

Familii, case și altare
Și colțul fraged de pădure,
Să nu le mai avem odoare?...
Să ni le ea?... Să ni le fure?...

Nu! Lupta noi n'o încetăm
Ș vom muri până la unul.
Dar moștenirea n'o lăsăm
S'o biciuiască tot nebunul.

Ni-i dragă casa și pământul
Ni-i drag altarul și copiii,
Ni-i drag și portul și cuvântul
Ni-s dragi și morții, dragi și viii.

De-aceea acolo în Răsărit
Noi vom lupta prin foc și sânge,
Căci crucea în veci a biruit,
Și crucea iarăși va învinge.

Locot. rez. NECULAI C. OPRIȘAN

Ostaşi italieni aşezând mine în Tunis

Dorinţa noastră de a învinge este neclintită

„Ne-am îndoit uneori ca trestia, dar nu ne-am rupt niciodată". Aşa spune o veche zicală românească, rezumând întreaga istorie sbuciumată a poporului nostru. Incă dela începutul plămadei noastre, — care s'a făcut în jertfă şi sânge, — s'au abătut atâtea necazuri peste noi, încât, privind în urmă,— ne întrebăm cum de a mai rămas piatră pe piatră în acest colţ latin dela gurile Dunării...

Dar... asupra ţării noastre nu a plutit niciun blestem biblic, ci din contră: a fâlfâit totdeauna aripa ocrotitoare a Dumnezeirii, care în momentele cele mai grele, — când se părea că totul e pierdut, — ne îndruma din nou paşii către lumină şi biruinţă. Poate că niciun alt popor din această frământată Europă nu a fost nevoit să-şi menţină libertatea şi să-şi croiască în istorie drum cu sabia, aşa cum a trebuit să facem noi în toată curgerea veacurilor. Dar am rezistat, datorită vitejiei şi spiritului noastru de jertfă, rămânând adânc înfipţi în brazda pe care o mestecăm în vremuri de pace cu muncă şi sudoare, iar în vremuri de restrişte cu sânge şi oase.

Au trecut peste noi valurile pustiitoare ale năvălirilor barbare, silindu-ne să ne retragem în acest timp în munţi, unde, — în taina codrilor de brazi, — cu crucea şi cu sabia la brâu, — torceam mai departe firul unei vieţi naţionale necăjită, dar demnă. După încetarea năvălirii hoardelor asiatice au urmat certurile cu vecinii hrăpăreţi, care işi întindeau ghiarele lor murdare pentru a ne cotropi ori măcar pentru a ciupi câte o provincie!... Cu fiecare din vecinii noştri a trebuit să ne războim, — şi nu odată, — pentru recăpătarea drepturilor ce ne fuseseră în călcate... Şi'n războaiele pe care le-au purtat în cursul timpului, de multe ori s'a părut că balanţa înclină de partea adversarului.

Am suferit adesea încălcări de teritoriu, iar avutul nostru s'a mistuit în flacările uriaşe ale distrugerilor aduse de războiu... Dar... ne-am refăcut în ultimile clipe, am renăscut din propria noastră cenuşă, am reînviat în noi toată puterea eroică a străbunilor, încât se părea că şi cei din morminte ies şi merg alături de cei vii pentru a-i ajuta şi îmbărbăta la lupta de sdrobire a vrăjmaşului. Istoria ne oferă un splendid exemplu, când mica dar vrednica oştire a lui Ştefan cel Mare fusese înfrântă şi risipită de puterea copleşitoare a duşmanului. Dar Voevodul Moldovei nu-şi pierde nădejdea... Răscoleşte munţii şi văile şi... „sună" din cornul lui legendar, — în glasul căruia se sbătea în acele momente toată durerea unei ţări călcată de inamic, — „adună" o nouă armată şi...

... „Lupta iar începe, duşmanii sdrobiţi
Cad ca nişte spice de securi loviţi"...

Şi... situaţii asemănătoare am mai avut de atâtea ori de atunci încoace, căci drumul victoriei are şi urcuşuri şi scoborîşuri şi poeni pline de lumină, dar şi hăţişuri pline de întuneric. Chiar astăzi, vremurile ne găsesc încleştaţi într'un războiu căruia nu-i găsim asemănare în toate vremurile de până acum.

Dar tocmai pentru acest motiv trebuc să purtăm lupta până la capăt, fără să ne lăsăm copleşiţi de jocul împrejurărilor, întrucât ştiut este că victoria este totdeauna a aceluia ce ştie să rabde un ceas mai mult decât adversarul. Deşi scopul final al războiului nu este atât cucerirea în întregime a ţării vrăjmaşului, cât mai ales sdrobirea forţei lui armate, — totuşi, — noi avem în prezent şi marele avantaj că ne batem pe teritoriu străin şi... oricum e mai bine să fim noi cât mai departe în Rusia.

Sublt. rez. D. BUNESCU

Scafandrii

De Florii

S'a lăsat, pe'ntinsul moscovit,
Primăvara cu „Florii" şi soare,
Iarna pe pustiuri a fugit.
Iar Stalin, cuprins de'ngrijorare
Umblă peste câmpuri aiurit.

Foaie verde „floare" de bujor,
Am în sat o mândră ca o „floare",
Dar mă arde'n inimă un dor,
Să merg mult spre răsărit de soare,
Să'nfrâng forţa bolşevicilor.

Sus pe cerul nostru creştinesc,
Soarele dreptăţii străluceşte,
Iar eu tot mai mult mă oţelesc,
Zâmbetul pe buze-mi „înfloreşte",
Şi prin foc la lupte năvălesc.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

DARUL CAPORALULUI ION ŞTEFAN ION

Caporalul Ion Ştefan Ion din Regimentul 23 Infanterie era stăpânit în ziua aceea de un singur gând: să-i aducă şi el Mareşalului o închinare, un dar, un semn că-l poartă adânc în inimă.

Cât de fericit ar fi să-l întâlnească şi să-i spună şi el cu toată puterea sufletului:

— Să trăiţi, Domnule Mareşal!

La masă, sergentul Costache Nicolae, un bun camarad de-al lui, tot de pe câmpia Bărăganului, îl întreabă:

— Ce e cu tine, Ioane? Ai primit vreo veste de acasă?

— De ce mă întrebi, Costache?

— Păi te văd vesel cum n'ai fost niciodată de când ai venit la noi în regiment.

Caporalul Ion Ştefan Ion se uită lung la sergentul Costache ca şi când ar fi voit să-i scormonească fundul sufletului. Apoi îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Ei măi Costache, am şi eu sărbătorile mele.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai să înţelegi tu mai târziu.

Şi caporalul îşi continuă masa fără să-şi mărturisească bucuria ce-i crescuse în inimă ca un crin de lumină.

Seara, când toţi se aşteptau la odihna dorită după o zi de lupte crâncene, comandantul companiei, un căpitan tânăr, brunet, bine legat, se adresă plutonului din care făceau parte şi cei doi fii ai Bărăganului:

— Care vrea să se ducă astăseară în recunoaştere?

Fără să aştepte altă întrebare, caporalul Ion Ştefan Ion se prezentă în pas milităresc.

— Eu, domnule căpitan.

— Şi eu, se auzi cu aceeaşi insufleţire, glasul sergentului Costache Nicolae.

— Bine băieţi. Luaţi-vă tot ce vă trebue şi cu Dumnezeu înainte.

Cei doi camarazi se înarmară cu puşti mitraliere şi grenade şi porniră în lumina lunii, unul lângă altul. Misiunea lor era să descopere o clănţănitoare şi o cazemată bolşevică, bine comuflată într'un răstav de porumb. Au mers ei ce au mers fără să scoată un cuvânt. Caporalul Ion Ştefan Ion se ruga necontenit în sinea lui:

„Doamne, ajută-mi să-i aduc şi eu viteazului nostru Mareşal un dar, o închinare, în noaptea aceasta!".

Sergentul Costache Nicolae, nebănuind ce se petrece în mintea camaradului său, îl întrebă în glumă:

— Ţi-e frică, Ioane?

— Frică? De cine? Tresări caporalul.

— De bolşevici!

— Crezi tu că mi-a fost mie vreodată frică de maimuţoii ăştia? Şi apoi, tocmai astăzi să-mi fie frică, măi Costache?

— Dar ce e astăzi, Ioane? Tot nu vrei să-mi spui?

— E sărbătoare mare pentru mine. Ţi-oi spune eu când om încăleca pe cazemata bolşevică.

In clipa aceea, lângă ei se auziră vorbe bolborosite şi fâşâituri. Cei doi ostaşi se culcară la pământ. Ascultară apoi cu multă băgare de seamă. La câţiva paşi se aflau bolşevicii care trăseseră în ziua aceea cu mitralierele de mama focului. Băieţii noştri târându-se printre muşuroaie, porniră spre duşmani. Când ajunseră aproape de tot, caporalul făcu semn sergentului:

— Pe ei, Costache!

Cât ai clipi două grenade fură asvârlite în mijlocul bolşevicilor. Detunăturile cutremurară pământul. Urlete de groază. Ropote de fugă. Cei doi români mai aruncară două grenade şi încă două şi apoi încă două. Vacarmul era de nedescris. Tunete, fulgere, ţipete împletite cu sguduirea cuprinsurilor. Flăcăii noştri stăteau acum chitic cu faţa la pământ.

Când totul se linişti se sculară şi se îndreptară spre locul unde aruncaseră grenadele.

Luna intrase într'un nor ca de plumb. Prin umbra nopţii nu putură desluşi grozăvia ce se desfăşura în jurul lor: morţi, răniţi, sfărâmături. Ca din pământ însă le ieşi în faţă o ciupercă uriaşă de piatră, fără picior. Dincolo de ea se vedeau şiruri de umbre care fugeau, printr'un lan de grâu nesecerat, de rupeau pământul.

— Ne întoarcem Ioane, să dăm raportul? întrebă sergentul cu glas tremurat.

— Fără ca să ne suim pe ciuperca asta? îi şopti caporalul.

In aceeaşi clipă din cazemată se auzi un bubuit asurzitor. Apoi o rafală de mitralieră. Cei doi se lungiră din nou la pământ. Caporalul simţi ceva cald la mâna stângă, aproape de umăr:

— Mama voastră, ma'ţi înemerit. Dar nu vă las eu cu una cu două. Adresându-se apoi camaradului său, îi glăsui hotărît:

— Măi Costache, dă fuga înapoi. Raportează. Eu sunt rănit. Să vie să mă ia.

Sergentul, văzând că altă scăpare nu-i, se târî pe burtă până aproape de unitate.

Caporalul Ion Ştefan Ion, după ce se depărtă camaradul său, începu şi el să meargă deabuşilea spre cazemată, spre bătaia tunului şi a mitralierelor. Aproape de tot, ferit de un muşuroi de pământ, observă o gaură mai sus de ţeava tunului. Era cam la doi metri. Aşteaptă cu sufletul la gură, de nerăbdare, să se mai potolească. Şi n'a trebuit mult, tunul şi mitralierele încetară pentru o clipă. Atunci flăcăul Bărăganului se sculă repede şi stăpânit de acelaşi gând cu care plecase în misiune, ocoli cazemata, se sui pe ea şi asvârli înăuntru două grenade una după alta, apoi se rostogoli jos pe un maldăr de paie. Toate acestea se petrecură cu iuţeala fulgerului. Sub pământ detunăturile se auziră laolaltă cu urelte ca de fiare înjunghiate...

Când unitatea lui se apropie, Căpitanul îl găsi pe flăcău cu umărul rupt de glonte, sus pe cazemată cu chipul pus în ţeava puştii.

— Ce e nou, caporal Ion Ştefan Ion? îl întrebă căpitanul.

— Bine, domnule căpitan, foarte bine, Mi-a ajutat Dumnezeu să-mi îndeplinesc gândul! Să-i aduc domnului Mareşal o închinare, darul meu, domnule căpitan!

Dintr'un nor vânăt luna îşi arătă faţa roşie, ca un taler de jeratec, luminând, tainic, eroul ce părea cioplit din piatră sus pe cazemata bolşevică.

EXECUŢII BOLŞEVICE

Poporul sovietic nu mai vrea continuarea războiului. Foametea şi bolile au mărit şi mai mult disperarea populaţiei, dând loc la dese demonstraţii şi revolte.

Faptul că execuţiile s'a înmulţit, iar teroarea creşte din zi în zi în Uniunea Sovietică, dovedeşte neîndoios că suferinţele poporului au ajuns la ultima limită.

Pe străzile oraşelor s'au răspândit manifeste, prin care cetăţenii sunt îndemnaţi la un protest colectiv. Ei au aflat din gura dezertorilor şi a răniţilor, care fug din spitale, mai înainte chiar de a fi pansaţi — datorită tratamentului mizerabil — că prăbuşirea ofensivei sovietice se anunţă odată cu venirea primăverii. Pe de altă parte, slăbirea atacurilor pe frontul de răsărit a justificat în totul această teamă.

Puternice curente de panică şi revolte au dus la execuţia mai multor şefi politici, care au cerut, în numele milioanelor de morţi şi prizoneri sovietici, încetarea ostilităţilor şi crearea unui regim de dreptate socială.

PAGINA VESELĂ

Câte grade sunt?

Se topea un colonel
De căldură, vai de el
In odaia sa 'ntr'o vară,
— Ia vezi, măi Andrei, afară:
Câte grade sunt la soare?
Zise, leorcă de sudoare,
Către ordonanța sa.
Ordonanța.... dusu-s'a
Și s'a 'notrs: — Pe cât văzui,
Nici'un grad la soare nu-i!
Doi sergenți doar, toropiți,
Șed la umbră, să trăiți!

Ghicitori

O mie înnodate
O mie desnodate
O mie să vorbești
Și tot n'o ghicești.

(Plasa)

Ce fiară încornorată
Umblă cu gura căscată
Și numai cu limba râmă
Tot răstoarnă și dărâmă?

(Plugul)

Cine strigă toată ziua
Săriți oameni buni
Și mă apărați de găini
Că de câini nu mă tem?

(Râma)

Neagră și iute
Vorbește păsărește
Și nimeni în lume
Nu știe ce grăiește?

(Rândunica)

Strigături

Fata mamei lăudată
De trei luni nepieptănată
Când o iei la pieptănat
Nu-i intră nici grebla 'n cap.

•

Fet șoare-i din Bihor
Fă-i Doamne gura izvor
Să beau apă când mi-i dor.

•

Zis'a tata să mă 'nsor
S'aduc mamei ajutor
Iară mama nu mă lasă
Să-i aduc pe dracu 'n casă.

•

Dragă mi-i lelița 'naltă
Că-mi dă gura peste poartă
Dragă mi-i lelea voinică
Că-mi dă gura pe nimica.

Epistoliile căprarului Neață

Putinei Jude-tu Teleorman prin Gara Salcia

Dragul nostru Nețuc Află despre Noi că dă vreo 4-u zile dă când primerăm epistolia Matale n'am mai închis ochii dă bucurie și parcă nea stat ceasu inimiii în pept cum stă ăla dela primărie dă vreo doi Ani e tot douăsp Auzi Mata bucurie Neață al nostru căprar. E la 1-ma ca asta nu mă așteptam Crezu întâi că ne păcălești da 1-ăi Apri-lie că te știam glumeț da Nețișor îmi spuse Fugi ducilea Mămico sigur cil făcu pe Tăticu nostru Căprar că doar a prins atâtia ciolovecii. E ce săți spun dragă Neață parcă telea trăesc pă altă lume nu în Putinei Numa la asta nu mă așteptam să fiu io Maritica lu Don Căprar Mogâldici nevasta lu Neață. Tinemă cămi vine Rău. Sa să mă vezi acu cum trec pe linie la apă la Cismele Numa'mit la nici când mă duc acu sămi țin rangu Una e Marita una ca de trebe acu Și zău dă intr'o bună zi ca lu don Căprar Neață să no te aducă în Putinei jandar vitejiile tale dă no să te aduca în Putinei jandar. Atunci să te știi Pârleo. să no uiți acu fiindcă A Matale nevestică pă care te sărută pă gurița și de este cineva carele

Maritica

PROVERBE

De multe ori la'ntrebare,
Și tăcerea, răspuns are.

•

De frate, frate să-mi fii,
Dar la noi mai rar să vii.

Focul când se încinge,
Anevoie se stinge.

•

Sunt firi între firi, de nu știi cum să te miri.

Glume

Interpretare

— Artistul dramatic N. joacă atât de bine, încât poate să înmoaie și o piatră.

— Da? Atunci mă duc și eu, că poate mi-o înmuia piatra mea dela ficat.

Intre doi...

— De ce s'a spânzurat Preoțeanu?

— De un cui.

— Nu m'ai înțeles, căci eu am vrut să spun ce-a avut.

— O frânghie.

Șeful de gară

— Cunosc o persoană care urnește tone întregi, fără să facă altceva decât să sufle dintr'o bucățică de metal...

— Și cine-i omul acesta, atât de puternic?

— Șeful gării!

La pictor

— O cucoană urâțică își face portretul.

— Bine, maestre, îmi faci portretul și nici nu te uiți la mine!

— Coniță, mi-ai spus să te fac frumoasă și nu vreau să mă las influențat!

Ore plăcute

— Minunată invenție și cinematograful! Grație lui petrec și eu din când în când câte două ore plăcute.

— Atât de mult îți place?

— Mie de loc, soției mele.

Dar atunci pot să stau și eu liniștit la cafenea.

Neață camuflat

Sâc! V'am tras o păcăleală de 1 Aprilie? In numărul trecut m'ați căutat degeaba că fruntașul Neagu Rădulescu nu m'a făcut în desen.

Pățaniile căprarului Neață

de Neagu Rădulescu

— Așa e bine, domnule fotograf? Și nu mă ține mult, că un căprar n'are timp de pierdut.

Fotograful: Gata, domnule căprar. O să aveți o poză să se ducă pomina.

— Păi așa și vreau! S'o arate Marițica în tot județul și să se mândrească!

— Gata pozele mele, domnule fotograf?

— Poftiți, vă rog, ați ieșit cel mai chipeș căprar.

— Cum, asta e poză? Dar galoanele, unde sunt galoanele? Și mi le pui până la 12, galbene ca două flori de dovleac, că altfel carcera te mănâncă!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

DUPĂ SĂRBĂTORIREA DELA CHIȘINĂU a împlinirii unui sfert de veac dela Unirea Basarabiei, D-l Mareșal Antonescu a făcut o serie de inspecții și vizite în Basarabia, Transnistria și Moldova.

Incepând cu Chișinăul, apoi continuând cu Tiraspolul, Odesa, Tighina, Ungheni, Iași și Bacău, D-l Mareșal Antonescu a inspectat nenumărate spitale, căminuri și alte instituții militare sau civile.

Pretutindeni a găsit muncă și ordine, iar acolo unde gospodăria putea fi luată ca exemplu, Conducătorul Statului a hotărît să citeze aceste instituții.

In județul Putna a fost ultima vizită; la Soveja, satul care a fost distrus de incendiu, și la Panciu, oraș distrus de cutremur.

S'au luat măsuri spre a se reface aceste localități cât de curând.

D-L GENERAL de Corp de Armată Corneliu I. Dragalina și d-l general de divizie Olimpiu Stavrat, au fost numiți primul guvernator al Bucovinei, iar celălalt guvernator al Basarabiei, în locurile d-lor generali de divizie Corneliu Calotescu și Const. Voiculescu, care trec la comandă.

LA PREȘEDINȚIA Consiliului de Miniștri sosesc mereu donații pentru armată, strângându-se până acum 80 milioane lei.

ÎNTR'UN CADRU SĂRBĂTORESC, în prezența d-lui profesor Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri și a câtorva membri ai guvernului, a avut loc zilele trecute împărțirea premiilor naționale agricole pe anul 1942.

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE amintește din nou că toți locuitorii care au arme sau muniții fără autorizație, trebue să le predea autorităților, altfel vor fi pedepsiți cu moartea.

Demobilizații și desconcentrații, ofițeri sau grade inferioare, sunt obligați să predea unităților cărora aparțin, la desconcentrare, toate armele pe care le au, altfel se vor găsi în situația de a fi pedepsiți cu moartea.

MAIORUL PALAGHIȚĂ ION, a fost răsplătit de Fuehrerul Adolf Hitler cu Crucea de Cavaler al Ordinului Crucea de Fier, pentru eroismul și faptele vitejești de pe câmpul de luptă dela Kuban.

Astfel, d-sa este, după Maiorul Răscănescu, al doilea ofițer român superior, în afară de ofițerii generali, distins cu această înaltă decorație.

Ascultați la radio între orele 13—13,50: „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora Italo-română" (Martea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

FUEHRERUL ADOLF HITLER ȘI DUCELE MUSSOLINI s'au întâlnit între 7 și 10 Aprilie 1943. Cu acest prilej s'a discutat, atât situația politică generală, cât și cea militară, în legătură cu conducerea în comun a războiului.

Și de data aceasta s'a ajuns la o înțelegere deplină asupra tuturor problemelor discutate. Această întâlnire este a șaptea dela începerea războiului, ultima întâlnire fiind la 28 Aprilie 1942.

MANCHESTER GUARDIAN e îngrijorat de evenimentele războiului naval. Tot ce se citește în ziarele germane și se aude la Radio german dovedește — așa scrie ziarul — urgența contramăsurilor care trebuesc luate. Ministrul marinei, Alexander poate să spună că noile construcții navale depășesc cantitativ pierderile de vase. Totuși este groaznic când te gândești că toate aceste vase au fost construite numai pentru ca ma de vreme sau mai târziu pentru ca mai de vreme sau mai târziu

Cu ele se duce la fund nu numai încărcătura ci și o parte din echipagii, dacă nu chiar în întregime. Este un consum de material și de oameni care nu poate fi suportat multă vreme.

MINISTRUL EGIPTULUI în Turcia, a declarat că Egiptul nu dorește să aibă legăturile politice cu Rusia Sovietică, deși Anglia dorește aceasta.

MINISTRUL LUCRĂRILOR PUBLICE AL BULGARIEI, Vasilieff, a declarat, într'un discurs, că în cazul când anglo americanii ar încerca să debarce trupe pe unul din punctele coastelor peninsulei Bolcanice, poporul bulgar s'ar ridica întreg ca un singur om, ca să arunce inamicul în mare.

ZIARUL „NOWY KURJER WARSZAWSKI", într'o corespondență din Harkov, arată că, cu prilejul reocupării acestui oraș de către sovietici, care nu a durat decât 25 de zile, populația ucraineană a suferit din nou teroarea comunistă.

In mai multe gropi comune au fost găsite cadavrele a 3.320 femei și 1.870 copii, aparținând populației civile din Harkov.

POPORUL CROAT a sărbătorit, în ziua de 10 Aprilie a. c., doi ani dela independența Statului Croat.

BOLȘEVICII au omorât peste zece mii de ofițeri polonezi în urma înfrângerii Poloniei în anul 1939, când o parte din Polonia a trecut sub stăpânirea sovietică. O parte din cadavrele acestora au fost descoperite zilele trecute de către germani.

ÎN LEGĂTURĂ cu pregătirea submarinelor „Axei" în Atlantic, ziarul nord-american „San Francisco Chronicle", scrie:

„Bătălia din Atlantic va fi poate lupta hotărîtoare din anul 1943 și toate fronturile vor depinde de rezultatul său".

VATICANUL a alcătuit un raport care se ocupă cu pierderile diferitelor biserici creștine pe vremea dominației sovietice în Rusia.

Pe vremea țarilor au fost în Rusia în total 120.000 biserici și capele din care au fost distruse mai mult de jumătate. Cele care au rămas au fost transformate în muzee ateiste, depozite, cinematografe și garaje. Din totalul de 50.000 preoți ai diferitelor confesiuni creștine, mai ales ai bisericii greco-ortodoxe și greco-unite, nu mai trăesc decât câteva sute.

AGENȚIA United Press, într'o telegramă primită din Ciungking, semnalează că mareșalul Ciang Kai Shek, a declarat în fața tineretului Kuomintagului, că astăzi China guvernului din Ciungking, trece prin cele mai grele ceasuri.

NUMEROASE ziare franceze aduc aproape în fiecare zi laude vitejiei armatelor românești și scriu despre temeinicia drepturilor noastre.

„Dacă există vreo regiune cu adevărat românească, — scrie o gazetă cu privire la Basarabia, — apoi desigur aceasta este această provincie căzută în mâinile Sovietelor, în Iunie 1940, în urma unei brutale lovituri de forță și recucerită în anul următor de către victorioasele armate ale Mareșalului Antonescu".

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Pe frontul de răsărit continuă lupta „pentru menținerea capetelor de pod".

La capul de pod Cuban, inamicul își continuă atacurile sale dar mai reduse. Aviația germană a bombardat cu efect bun toate concentrările și legăturile de aprovizionare ale inamicului, cum și orașul și gara Krasnodar.

Pe Mius, activitatea artileriei este din ce în ce mai violentă, cu mici intermitențe.

Pe Doneț ciocnirile dela capetele de pod dela Balacleia și Isjum continuă, deși inamicul suferă pierderi mari în oameni. Atacurile locale germane pe Donețul superior, au dus la câștiguri de teren pentru îmbunătățirea pozițiilor.

In sectorul central, inamicul are de luptat și cu un teren foarte greu în înaintările sale locale pentru a intra în contact cu trupele germane, stabilite de multă vreme pe pozițiile alese.

In partea de nord a frontului, operațiuni germane pe Volhov, au pricinuit inamicului pierderi în oameni și arme grele și ușoare.

Aviația a fost foarte activă. De fapt este singura armă care mai poate lupta acum nestingherită pe frontul de răsărit, unde tot terenul este aproape o mocirlă.

Războiul din Africa de Nord

In urma evacuării localităților Kairuan și Susa și a strâmtorii zonei de operațiuni la Nord de aceste localități, bătălia din Tunisia a intrat în ultima ei fază, aceea în care luptătorii au ajuns pe pozițiile unde trebue să-și măsoare forțele.

Rommel se găsește acum în zona munților Djebel, Zaguan, care constituie primul și cel mai important masiv muntos ce închide intrarea spre Tunis din spre Sud, ca o barieră. Rezistența în acest masiv, care are înălțimi până la 1.300 metri, devine absolut necesară pentru a nu lăsa pe anglo-americani să se reverse dealungul văilor, spre Golful Tunisului.

Actualmente forțele Axei ocupă un front semicircular în jurul Tunisului și Bizertei, începând dela Cap Serrat, pe coasta nordică, la circa 50 km. Vest de Bizerta, trecând prin Medjez el Bab, (care constituie poziția-cheie centrală, apărând trecătoarea pe care râul Medjerda o croește prin munții Atlas spre Mare), pentru a se termina la Enfidaville pe coasta estică.

Acest arc de cerc constituie desigur o poziție finală de rezistență a armatelor germano-italiene.

Incepe acum în Africa un războiu de asediu, a cărui durată nu se poate defini. Nu putem ști care au fost lucrările de fortificații ridicate în această zonă de germano-italieni, în cele 5 luni de când se găsesc acolo. Bizerta avea încă dinainte fortificații puternice, fiind fortificată de francezi, atât dinspre Mare cât și spre uscat.

De cealaltă parte, se pare că anglo-americanii sunt în curs de regrupare, pentru a pregăti asaltul acestui ultim bastion african. Armata 8-a a posedat tot timpul o artilerie de câmp. Acum se face simțită nevoia artileriei grele. Este o întrebare dacă anglo-americanii dispun în acest moment de astfel de piese în număr mare. Ea va trebui adusă, și un astfel de transport e foarte greu, cere timp. Germano-italienii, în retragerea lor, au făcut de neîntrebuințat porturile evacuate de pe coasta Tunisiei, pentru multă vreme; șoselele și căile ferate sunt deasemenea distruse.

Ultimele știri de pe frontul tunisian, ne arată că, după ce mareșalul Rommel, a reușit să facă joncțiunea cu trupele generalului von Arnim, la Nord de linia Keruan-Susa, adică la circa 100 de kilometri spre Sud de Tunis, mișcările s'au mai încetinit, astfel că se poate aștepta o ciocnire mai violentă cu trupele generalului Montgomery, care până acum nu au dat lupte decât cu ariergărzile lăsate în urmă de Mareșalul Rommel pentru siguranță.

Prin instalarea pozițiilor Axei pe versantele muntoase, situația defensivă a trupelor este mult mai bună acum decât era înainte, pe câmpia dela Sfax.

In celelalte sectoare de luptă, presiunea inamicului se accentuiază din ce în ce. Trupele franceze continuă mișcarea lor către răsărit împreună cu forțele generalului Montgomery, iar armata americană comandată de generalul Anderson, a început un atac foarte violent în direcția Mateur.

O parte a trupelor americane de sub comanda generalului Patton, s'a îndreptat acum către Pont du Fahs, astfel că pe bună dreptate se poate spune că spațiul tunisian este o cetate asediată din toate părțile, excepție făcând ieșirea către mare.

Activitatea aviației este foarte violentă din ambele tabere, formațiunile inamice căutând să stingherească buna organizare a repliierilor, iar aviația Axei intervenind cu formațiuni de vânătoare împotriva formațiunilor de luptă și asalt ale inamicului. De altfel, aviația Axei a atacat cu efecte distrugătoare și legăturile de aprovizionare terestre ale inamicului, precum și obiectivele navale din largul mărilor și din porturile ocupate de inamic.

C. 62.331. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.